

Honzíkova pohádka O princezně z Kouzelného vršku

„Na našem Kouzelném vršku žil kdysi král s královnou. Jednoho dne se jim narodila krásná dceruška. Čím byla starší, rodiče často mysleli na to, že si tu jejich holku určitě vezme nějaký bohatý princ, když je tak hezká. Tak aby tedy nebyla hezká zbytečně. A hlavně, aby byla bohatá ještě víc než teď. Jenže všechno se to nějak zamotalo, a jak už to tak bývá, dopadlo to nakonec úplně jinak.

Ona ta princezna, i když byla velmi krásná, vůbec nechtěla normálně princeznovat. Nechtěla se oblékat do nazdobených šatů, věšet na sebe drahé šperky a jen tak se chichotat s dvorními dámami v zámeckém parku mezi pokřikujícími pávy.“

„A Honzíku,“ najednou se rozesmála Barunka, „pamatuješ si, jak jsme byli na výletě v zámecké zahradě a tam křičeli pávi? A my jsme pak šli do zámku na prohlídku a ty jsi tam uviděl toho vycpaného páva a řekl jsi nahlas: ‚Sakra, to je rychlost! Teď jsem ho viděl na zahradě a oni už ho stačili vycpat a šoupnout sem!‘ Všichni se moc smáli, i pan průvodce, jen tvoje maminka byla celá červená a pak už tě celou dobu držela

za ruku u sebe.“ Barunka i Zetůrek se rozesmáli ještě víc a Honzík se rozčepýřil: „Tak to si vůbec nepamatuju a neskákej mi do řeči, nebo ztratím nit!“

„Jakou nit? Ty přece nic nešíješ...“ dobírala si Honzíkova Barunka dál. Honzík hrozivě zakoulel očima a odsekl: „To se přece jen tak říká, že zapomeneš, kde jsi skončila vyprávění, a nebudeš vědět, jak pokračovat! A povídám dál, tak už neruš.“

„Takže,“ navázal Honzík, „princezna nechtěla princeznovat a táhlo ji to do lesa za zvířátky. Tam se cítila nejlépe – jak tam vkročila, bylo jich

kolem ní plno. Ptáčky se k ní slétli, veverky a myšky přihopkaly, ježečci přitápkali a srnečci přiběhli jako pejsci. Působila na ně úplně jako lepidlo. Všichni cítili, jak moc je má ráda a chce o ně pečovat.

Doma proto bylo pořád zle. Protože co má princezna co běhat po lesích jako divoženka?

